

jevnlige her saaledes, at det maa være Regjerings Opgave og Interesse at faae bevilget saa mange Penge som muligt, og Repræsentationens Interesse at faae bevilget saa lidt som muligt. Det er fuldstændig skjævt. Men er dette skjævt, saa er det ogsaa fuldstændig urigtigt, at argumentere saaledes, at, fordi Repræsentationen har bevilget saa og saa Meget iaar, som staa i det og det Forhold til tidligere Bevillinger, er det fyldestgjørende. Den ene funde og rigtige Betragtning er den, at saavel Regjeringen som Repræsentationen nøie overveier paa den ene Side, hvilke Statslivets Krav ere, finansielt betraget, paa den anden Side, hvad Statens finansielle Kræfter tilstede at fyldestgjøre deraf. Jeg tvivler heller ikke om, at man ikke behøver at søge længe paa Finantslove og Finantslovsforslag, før man finder Udgiftsposter, der ere indfattede derpaa gennem Thingets Initiativ, vistnok ogsaa paa det iaar. Jeg kan altsaa lige saa lidt erkjende Rigtigheden af den ærede Ordførers Argumentation for, at Regjeringen nødvendigvis skulde være glad ved Finantslovsforslaget, saaledes som det blev vedtaget af Folkethinget, fordi det var saa og saa mange Hundretusinder eller Millioner — jeg huster ikke hvilket Tal — federe, større end i de foregaaende Aar, — det beviser ikke det Mindste — som jeg kan erkjende, at det er lykkedes den ærede Ordfører at hævde for sig og sine Venner, at de i Virkeligheden i Fællesudvalget have opfyldt, hvad man er berettiget til at vente af dem, der træde ind i et Fællesudvalg, navnlig for at tilvejebringe en Overenskomst om en Finantslov, nemlig at de i Virkeligheden ville forhandle, ville søge Overenskomst.

Hovedpunktet, saaledes som det staa for mig, var imidlertid for den ærede Ordfører at føre et Angreb paa Regjeringen som den, der havde villet Konflikten med dette Thing, som den, der havde tilvejebragt Konflikten ved at bringe uvedkommende Stridsspørgsmaal ind paa Finantsloven, og endelig som den Regjering, der gennem en Opløsningspolitik — jeg tror, det var det Udtryk, den ærede Ordfører brugte — vilde sætte sin Villie igennem ligeoverfor Folkethinget og reducere Folkethinget til at være uden Betydning eller ialtfald uden den Betydning, der efter Grundloven tilkommer det. Disse Paaastande ere fuldt ud uberettigede. Regjeringen har ikke villet Konflikten, Regjeringen har søgt at undgaa Konflikten, det er Sandheden, Foraa vidt en Konflikt paa Finantsloven begynder med, at et Finantslovsforslag vender tilbage fra Landstthinget til Folkethinget, da er det dette Things Flertal, som ved den 12te April at sende Forslaget til Landstthinget, uden Spor af Dyrtdstillæg deraf, har maattet vide, at den nødvendige Følge deraf var, at det kom tilbage uden Hensyn til, hvad Regjeringen ønskede. Jeg er ingenlunde af den Mening, at en Tilbagevenden af Finantslovsforslaget fra Landstthinget til

Folkethinget skulde betegne en Konflikt, paa ingen Maade; men Opfattelsen her i Thinget eller hos en stor Del af dette Things Medlemmer er eller har ialtfald været den, at det allerede var et Skridt henimod en Konflikt, saasnart Landstthinget tillod sig at sende et Finantslovsforslag tilbage til dette Thing. Denne Tilbagevenden har Flertallet i dette Thing ubetinget bevirket med Hensyn til de andre Stridsspørgsmaal, ubetinget bevirket og maattet vide, at det gjorde det, dengang det sendte Finantsloven til Landstthinget uden Spor af Dyrtdstillæg. Jeg har ikke overset, at det ærede Mindretal i Fællesudvalget, altsaa Flertallet i dette Thing, har i sin Betænkning i Fællesudvalget villet gjøre gjældende, at dette ikke betød, at man ikke var villig til at yde Dyrtdstillæg, men kun et Ønske om, at Regjeringen vilde søge Sagen afgjort ved særlig Lov og ikke ved Finantsloven. Dette skal have faaet sit Udtryk i Forhandlingerne. Ja, ganske vist vil man ikke savne Udtryk i Forhandlingerne om, at man var misfornøjet med, at Spørgsmaalet kom frem paa Finantslovsforslaget, men jeg tror, man forgyæves vil søge i Forhandlingerne noget Tilbud om at afgjøre Sagen ved særlig Lov. Høist mærkeligt vilde det jo ogsaa være, dersom en saadan Villighed havde været tilstede til at afgjøre Sagen ved særlig Lov, kun ikke paa Finantsloven, om der saa ikke var blevet gjort nogetsomhelst indledende Skridt i de 4—5 Uger, da Forslaget laa i Finantsudvalget, f. Ex. hvad der laa meget nær, ved en Konference med Finantsministeren deraf. Ingen saadan fandt Sted, Forslaget blev pure forkastet uden foregaaende Konference og uden anden Motivering end den, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holtstein-Leдебorg) gav, og som vist vil være de ærede Herer i saa frisk Erindring, at jeg ikke behøver at gjentage Lærligheden af den Begrundelse, hvorpaa Afslaget blev støttet. Regjeringen har efter den ærede Ordførers Mening villet Konflikt og fremkaldt den ved at indbringe uvedkommende Stridspunkter paa Finantsloven. Naar man nærmere vil undersøge Rigtigheden af denne Paaastand, kan man ganske rolig se bort fra alle de Punkter, Stridspunkter, som senere ere frafaldne baade af Landstthinget og — jeg kan tilføje — af Regjeringen, da det jo ikke er nogen Hemmelighed, at Regjeringen for sit Vedkommende har erklæret i Fællesudvalget, at den kunde tiltræde Frafaldelsen af en hel Del Punkter. Man behøver altsaa kun at fæste Blikket paa de 4 Punkter, der blive tilbage, udtrykte i Fællesudvalgets Flertals Forslag. Hvilket af disse den ærede Ordfører mener, ikke retteligt har sin Plads paa en Finantslov, er for mig noget uklar. Hvad saaledes f. Ex. angaar Spørgsmaalet om Universitetet, hvem har da oprindeligt bragt dette Spørgsmaal frem paa Finantsloven? Er det ikke dette Thing? Er det ikke gennem en Finantslovsafgjørelse, at den gamle, meget gamle Ordning af Universitetets